

Arrest

**nr. 112 404 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 tot nietigverklaring van een visum en tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 oktober 2013 om 13 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 17 oktober 2013 met vlucht SU2560 afkomstig te Moskou aan op de luchthaven te Zaventem. Hij is in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door het Italiaanse consulaat-generaal te Moskou voor een duur van 30 dagen in de periode van 16 september 2013 tot 16 december 2013 met het oog op een toeristisch verblijf. Verzoeker verklaart aan de grensinspectiediensten op familiebezoek naar België te komen. De grensinspectiediensten stellen vast dat het reisdoel (familiebezoek) aldus niet overeenstemt met de reden van afgifte van het visum (toerisme). Er wordt tevens vastgesteld dat verzoeker een terugkeerticket op datum van 2 december 2013 heeft en aldus de verblijfsduur van het visum niet zal respecteren. Zij wijzen erop dat verzoeker geen intentie heeft om door te reizen naar Italië, daar waar het hoofdreisdoel zich dient te situeren in het land van afgifte van het visum en dat bijgevolg de verblijfsmotieven van verzoeker niet duidelijk zijn. Zij stellen tevens vast dat verzoeker niet beschikt over voldoende middelen van bestaan voor de duur van zijn verblijf, nu hij enkel in het bezit is van 900 euro voor een voorgenomen verblijf van 47 dagen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 oktober 2013, op basis van de vaststellingen die zijn gedaan door de grensinspectiediensten, de beslissingen tot nietigverklaring van het visum waarover verzoeker beschikt en tot terugdrijving. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4,

tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, *vzw L'Erablière/België*, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn teruggedrijving. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door verweerder. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat de beslissingen niet werden vertaald in een taal die hij verstaat. Hij stelt tevens dat een vasthouding zonder alternatieve maatregelen te onderzoeken in dit geval willekeurig is en strijdig met voormelde verdragsbepaling.

De Raad wijst er evenwel op dat artikel 5 van het EVRM een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. In dit licht bepaalt deze verdragsbepaling onder meer in zijn tweede lid dat een ieder die gearresteerd is onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte moet worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht. Huidige betreden beslissingen houden evenwel geen vrijheidsberovende maatregel in. Voor zover verzoeker met de schending van artikel 5 van het EVRM zijn vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats aanvecht, dient te worden vastgesteld dat deze maatregel niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en dat, op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van oponthoud van de vreemdeling de vereiste rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een maatregel van vrijheidsberoving (cf. RvS 18 december 2002, nr. 113.899). Door te stellen dat de bestreden beslissingen niet werden vertaald in een taal die hij verstaat, toont verzoeker niet aan deze beslissingen zijn genomen in strijd met artikel 5 van het EVRM. De door hem aangehaalde rechtspraak van het EHRM is bijgevolg evenmin dienstig.

Ten overvloede merkt de Raad *prima facie* verder op dat verzoeker niet duidt op welke grond het gegeven dat de beslissingen niet werden vertaald in een taal die hij verstaat, in de mate dat dit kan worden aangenomen, de onwettigheid van deze beslissingen als dusdanig tot gevolg heeft. De Raad stelt verder ook vast dat uit het door verzoeker ingediende verzoekschrift blijkt dat hij kennis heeft van de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen op een wijze dat hij hiertegen in rechte kan optreden.

Verzoeker geeft verder een *a posteriori* verklaring waaruit moet blijken dat hij op termijn, met name na het trouweest van zijn zoon, wel degelijk wenst door te reizen naar Italië met zijn kleinkinderen en dat hij wel degelijk voldoende bestaansmiddelen heeft voor het voorgenomen verblijf. Hij wijst erop dat hij een oudere man is die geen notie heeft van visavereisten. Hij stelt ook nog dat zijn terugkeerticket kan worden vervroegd. Op het eerste zicht is deze uiteenzetting niet van aard dat hiermee kan worden aangetoond dat de bestreden beslissingen zijn genomen met schending van het artikel 5 van het EVRM. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoeker hiermee *prima facie* nog niet het motief van de bestreden beslissingen weerlegt dat het hoofdreisdoel zich niet lijkt te situeren in het land van afgifte van het visum en het doel van het voorgenomen verblijf een familiebezoek in België lijkt te zijn in plaats van een toeristisch verblijf in Italië. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers dochter – die hem stond op te wachten op de luchthaven en tevens werd gehoord door de grensinspectiediensten – verklaarde dat haar vader bij haar en haar broer en zus op bezoek kwam en dit onder meer gelet op het huwelijk van haar broer. Zij verklaarde verder dat zij ook enkele dagen naar Frankrijk zouden reizen (Disneyland) en “*misschien ook naar Italië om enkele vrienden te bezoeken*”. Op grond van deze verklaringen is het niet kennelijk onredelijk waar verweerder in de bestreden beslissingen vaststelt dat het hoofddoel van de reis een familiebezoek in België is daar waar het Schengenvisum waarover verzoeker beschikt werd afgegeven met het oog op een toeristisch verblijf in Italië. Een loutere verklaring dat verzoeker met (een deel van) de familie na een verblijf in België en Frankrijk mogelijk nog zal doorreizen naar Italië, doet hieraan geen afbreuk. Het motief dat de verblijfsmotieven niet eenduidig zijn, volstaat ook om de bestreden beslissingen te gronden.

3.3.2.2. Verzoeker roept in het kader van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel alsnog een schending in van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM. Het is evenwel opmerkelijk dat hij deze schendingen niet herneemt bij de aangevoegde ernstige middelen tegen de bestreden beslissingen. In ieder geval merkt de Raad op dat *prima facie* het loutere gegeven dat men het (religieuze) huwelijk van zijn zoon niet kan bijwonen en zal worden teruggedreven nog niet van aard is dat hieruit een reëel risico op schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan voortvloeien of hierdoor enig familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het gedrang wordt gebracht laat staan dat dit een ongerechtvaardigde inmenging in enig familiaal leven tot gevolg zou hebben. Zoals verweerder correct opmerkt, ligt ook geen enkel bewijs voor van het huwelijk van de zoon. De Raad benadrukt in dit verband ook dat in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen de gezinsband niet automatisch wordt aanvaard en dat hiertoe bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden vereist zijn (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani t. Frankrijk*). Verzoeker blijft evenwel volledig in gebreke dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen, terwijl hij blijkbaar reeds lange tijd gescheiden leeft van zijn kinderen. De Raad benadrukt ook nog dat verzoeker enkel een visum type C werd toegestaan met het oog op een toeristisch verblijf in Italië. Er blijkt verder niet dat verzoeker op dienstige wijze kan inroepen dat de bestreden beslissingen een schending van voormelde verdragsbepalingen in hoofde van zijn

familieleden uitmaken. Een ernstige grief ontleend aan de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM blijkt niet.

Er is geen ernstig middel aangevoerd.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS